

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХІХ, БРОЙ 10

СОФИЯ, 1-15 МАЙ 2018 Г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.facebook.com/Synodalpress/

Хроника

Честване на празника Гергьовден

Стр. 2-3

Чудеса на светостта

Чудото при гроба на свети Йоан Богослов

Стр. 5

Гласът на св. отци

**Св. Максим Изповедник
Животът на Пресвета Богородица след Възкресение Христово**

Стр. 1, 4-5

Църковен календар

Св. равнопостолни Методий и Кирил

Стр. 6

Пътеписи от св. места

Поклонническо пътуване до мощите на св. Спиридон на о. Корфу

Стр. 8

Гласът на св. отци

СВ. МАКСИМ ИЗПОВЕДНИК

Животът на Пресвета Богородица след Възкресението Христово

Продължение от бр. 8

И така, когато Господ Иисус Христос се възнесе и апостолите, заедно с пресветата Му майка, Го видели да възлиза на небесата, Той веднага изпратил ангели, за да ги утеши и да им възвести Своего ново и Второ пришествие (вж. Деян. 1:10-11). И те Му се поклонили, и се върнали в Йерусалим, обхванати от голяма радост (Лука. 24:52). След това те всички заедно еднотелно отправяли молитви и прошения към Бога, ведно с жените и с Мария – майката Иисусова, и с Неговите братя (Деян. 1:14). Пресвета Богородица била винаги и във всяко добро техен пример и ръководител.

След Възнесението Христово тя заживяла в дома си и станала истинска хранителница на всяко добро, съкровищница на всички блага. Както и дотогава там, където живеела, тя била пример и пътеводителница към всичко благо, подобно и сега, след Възнесението, пресветата Богоматер била пример и за мъже, и за жени, ставайки и тяхна ръководителка

към всяко добро дело с благодарта и помощта на преславния неин син и Цар.

Ето защо през този (раннохристиянски) период точно **тя е, която препоръчвала на апостолите да посят и да се молят най-систематично.** Именно чрез нея те се и посветили на пост, молитва и усърдни моления, докато не се изпълни петдесетият ден и те не се изобилно напоили с благодарта на Светия Дух – Утешителя на душите. От този момент нататък свещените апостоли излезли да проповядват Евангелието и да преподават словото на

Живота в Йерусалим и по цяла Иудея, а малко по-късно и по цялата вселена, там където ги установявал Светият Дух, поучавайки „всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа“ (Мат. 28:19), съгласно Господната повеля.

Междувременно Майката Божия пребивала в Сион, в дома на любимия (Христов) ученик, и прекарвала останалите дни на своя богопобеден живот по начин, съответен на недостижимата ѝ слава и величие, понеже нейното житие занаят пред станало

още по-госточудно и свръхприродно! Бих казал дори, освен, разбира се, събитието на страшното и неизразимо нейно зачатие и раждане, че то станало още по-висше и чудно от преди, защото сега се осъществявали тайнствата на Божие Рождество свръх всеки природен закон и ред. Говоря за работата на ума и за нейния свят живот, понеже по същество тези нейни последни дела съвсем не стояли по-ниско от онези, първите.

И наистина, помислете, ако нейното раждане и чудно съзряване не са били свръхприродни, то как тя би могла да поеме и да отгледа Сина и Словото Божие – Цар и Бог на всичко, нещо което е толкова госточудно, неизразимо и незабравимо?! Но и след това (събитие) тя проявявала свръхприродни дела през всички останали дни от своя живот. И с голямата си борбеност, която я характеризирала, тя отбелязала слави победи над природата и стъпнала окончателно духовния враг на човечеството. Тоест, тя като възпънила отпосле

На стр. 4

Патриаршеско и синодално послание

65 години от Възстановяването на Българската Патриаршия

(10 май 2018 г.)

Възлюбени в Господа чеда на светата ни Църква, Христос воскрес!

Пребъдвайки в изобилната и пресветла пасхална радост, в която неизменно прославяме Възкръсналия Господ и Му благодарим за всичките прещедри благодеяния към нас, през тази година отбелязваме поредна скъпа за всяко православно българско сърце годишнина – 65 години от Възстановяването на патриаршеското достойнство на родната ни Църква. Църква древна и славна, изповедническа и мъченическа, вярна пазителка на светата и спасителна православна вяра, любяща духовна кръмилница на поверения ѝ от Бога народ.

Както всяка година, и днес, в десетия ден на месец май отново обръщаме взора си назад през столетията и свеждаме глави предвниия Божии промисъл, като смиренно благодарим на Всевишния Бог, Подателя на всички блага, задето не позволи българският род да пребивава в тъмнината на езичество, но издигна посред него божествени мъже, които го просветиха със светлината на Христовото благовестие и го наставиха във вярата и в благочестието на Църквата. Духовни и книжовни люде, които със самоотвержен труд и много ревност по Божието дело изтръгнаха народа ни от мрака на езическата заблуда и го въздигнаха духовно и културно, като го преобрази в словесно стадо Христово (срв. Йоан. 10:16) и го вгради в Тялото на Църквата, която е „Църква на Живия Бог, стълб и крепило на истината“ (1 Тим. 3:15). Духоносни йерарси и благоверни владетели, които осветиха държавността ни с благодатта и мъдростта, които идват от горе, слизайки „от Отца на светлините“ (Яков. 1:17), и които веднъж и завинаги подсириха достойно място на същото ни Отечество в света на европейската християнска цивилизация.

На стр. 2

Патриаршеско и синодално послание

65 години от Възстановяването на Българската Патриаршия

От стр. 1

С особено благоговение и благодарност в този ден си спомняме и за личността на приснопамятния светец Български патриарх Кирил, който с много вяра и упование в Бога и Неговия благ промисъл успя в трудни за вярата и за светото Православие години, с много такт и пасторска мъдрост да извоюва възстановяването на една историческа правда и за трети път в хилядолетната история на Православната църква да я въздигне до полагачото ѝ се авторитетно патриаршеско достойнство вътре в голямото семейство на светото Православие. Помним и възпоменаваме и всички онези, които допринесоха според силите и възможностите си за осъществяването на това свято дело, което беше естествен и благоприятен завършек на десетилетната борба на дейците на църковно-освободителното движение за възстановяването на духовната и църковната ни самостоятелност, изгубени някога в мрачно за страната и народа ни време – време на поробване от иноверна власт, на загуба на държавната и църковната ни независимост.

Пред всички тях и пред техния христолюбив и родолюбив подвиг днес отново се прекланяме в сърцата си и в родовата си памет, и молим Бога да не отнема никога от благочестивия ни православен народ Своето благоволение и Святата велика милост, като благославя от Небесата всяко наше добро и полезно начинание за слава и възрастване на светата Му Църква, за още по-голям и всеобхватен духовен, културен и държавен възход, за мирни и благодатни дни, години и столетия, за пребъждане в истината на вярата и в онези вековни спасителни ценности и добродетели, които единствено върнато следване на Христовото учение дава на всички, които го изповядват и следват тесния и спасителен път на Господа – към Възкресението и вечния живот.

Днес, в началото на третото хилядолетие от спасителното за света и човечеството Възлещение на Божия Син, светата Христова Църква е изправена пред нови изпитания и предизвикателства, които, както всякога в своята мъченическа история, тя е призвана да посрещне със смирение пред дивния Божи промисъл, но и с твърдост и вяроност към оставените ѝ от нейния божествен Учител завет и заповеди, добре помнейки казаното от Него на учениците: „Ето, аз съм с вас през всички дни до свършека на света“ (Мат. 28:20) и ако Бог е с нас, пита апостолът, „кой ще е против нас?“ (Рим. 8:31).

Своя дял и своето активно участие в отстояването на Божия път и Божията истина, против всеки опит за тяхното изопачаване и подмяна, има и нашата родна Православна църква, която и днес продължава да бъде истинска божествена духовна стража, усърдно охраняваща поверения ѝ от Господа народ от силите на тъмнината на този век (Еф. 6:12). Църква, която вече дванаседето столетие продължава богозаповяданата си мисия сред българския род, като истинска негова духовна майка и кораб на спасението сред бурите на този век. Църква, която е наше най-скъпоценно наследство от веквете и която с всеки изминал ден съграждаме всички ние, заедно, неизменно водени от Пресветия Божий Дух, Когото в деня на Петдесетница Господ изпрати сред Своите ученици, за да ги наставлява във всяка истина и да ги упътва в пътя на живота – „за усъвършенстване на светиите в делото на служението, в съзиждане на тялото Христово“ (Еф. 4:12).

В този светъл и празничен ден приветстваме и поздравяваме всички духовни чедра на светата ни Православна църква – нашата свидна и славна Патриаршия – в пределите на Родината ни и далеч от нея, като призоваваме всички към по-усърдни трудове и възрастване в Господа, за духовен и културен напредък и утвърждаване в спасителните истини на светото Православие.

Честита и благословена 65-а годишнина от Възстановяването на светата Българска Патриаршия!

Ловчанска епархия

Един от най-живописните старопланински манастири е Гложенският „Св. влчк Георги Победоносец“, разположен на висока каменна тераса, отделена от околната среда със стръмни и отвесни скали. Според писмено непотвърдено сказание манастирът е основан от киевския княз Георги Глож през XIII в. Преследван от татарите, той се преселва по тия места с разрешение на българския цар Иван Асен II. Манастирът е давал подслон на Левски, а в него е бил заточен за 9 месеца Великотърновският митрополит Климент през 1893 г., след пламенната му реч в защита на православиято.

За храмовия празник в светата обител пристигна Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил. Заедно с владиката в светата Литургия съслужиха ставр. ик. Вениамин Павлов и йеромонах Нектарий (Петров). Владиката раздаде на всички присъстващи в храма иконки с лика на възкръсналия Господ Исус Христос.

Ловчанският архиепископ поздравя присъстващите на празника, а след светата Литургия бе отслужен празничен водосвет.

Пловдивска епархия

В празничния ден Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай бе тържествено посрещнат в гр. Брацигово. Владиката възглави Божествената св. Литургия в съслужената със ставр. ик. Тодор Хаджиев, ставр. ик. Добромир Костов, ик. Любомир Траянов – архиепископски наместник на Пещерска духовна околия, и дякони. Песнопенията изпълни митрополитският хор „Св. ап. Ерм“ с диригент протопсалт Георги Радев.

Множество боголюбиви миряни от града и духовната околия присъстваха на богослужението.

В края на Великото славословие за четец и певец на Църквата ни бе постриган Станислав Радков от Пещера, ученик в 8. клас. Духовното тържество бе усилено с друга голяма радост – дякон Георги Глухчев от Брацигово бе въведен в презвитерския сан.

Митрополит Николай изрази радостта си, че в настоящия век на бездуховност и обръканост Бог е промислил да призове за пасторско служение хора като дякон Георги, които да вървят по нелекия път на вярата, за да проповяд-

ХРОНИКА

Гергьовден

На 6 май, т.г. Пета Неделя след Пасха – на Самарянката, светата Църква чества и прославя един от най-общаните светци и мъченици за вярата – св. влчк Георги Победоносец

ват и учат на словото за вечния живот. Той припомни страданията и страшните мъки на светия великомъченик Георги Победоносец, който знаел, че „който претърпи до край, ще бъде спасен“ (Мат. 10:22).

В края на св. Литургия митрополитът поздрави със светлия празник отецки и вседушевно всички, дошли да пият от извора на „живата вода“, който няма никога да пресъхне. Владиката се помоли: „В днешните размирни времена Царят на мира – Господ Исус Христос, да ни благослови с мир в душите и сърцата ни и по целия свят“. Митрополит Николай поздрави всички именници и се обрна с топли слова към протопсалт Георги Радев – ръководителя на митрополитския хор, като му честити именния ден и благодари за прекрасните песнопения, вярата, любовта, таланта и усърдието му.

Варненска и Великопреславска епархия

Празничният ден започна с архиепископски св. Литургия. Негово Високопреосвещенство Варненски и Великопреславски митрополит Йоан, в съслужение с храмовото духовенство, извърши богослужбата в катедралния храм „Успение Богородично“, на която присъстваха стотици християни.

В своята проповед митрополит Йоан, припомняйки мъченическия подвиг на светеца, каза: „За светиите великомъченици и воини безспорно е характерна една дълбока черта – почитание, която ние трябва да извлечем от житието специално на светия великомъченик – неговата вяроност към Христос и неговата вяра в Христос. Затова и подвигът на тези човечи е свързан с това, че те са, от една страна, силни воини, мъжествени, но стават Христови воини. Тези две качества са неминемии

в изпълнението на техния подвиг“.

На площад „Св. св. Кирил и Методий“ бяха благословени войнските части, техните знамена и оръжие. Митрополит Йоан благопожела на цялото българско войнство и на служителите на Военноморския флот здраве, сили, крепост и мъжество на свети великомъченик Георги. Той допълни още: „Но най-вече ние се молим за мир в света, защото мирът е най-великото благо, той дава възможност на всяка нация да се развие...“

Представителният блок на Висшето военноморско училище „Никола Йонков Вапцаров“ поведе шествие от площад до Паметника на Приморци, загинали в Сръбско-българската война – 1885 г. Бяха поднесени венци и цветя.

Русенска епархия

Гергьовден е официален празник на град Русе.

В навечерието на празника, 5 май, при храм „Св. Георги“ в Русе тържествено бе посрещната чудотворната икона на св. Георги от светогорския манастир „Ксенофонт“, чието точно копие е изработено като дарение за Русенска епархия. Светинята се придружаваше от йеромонах Епифаний от манастира „Пантократор“ и схимонах Епифаний от манастира „Ксенофонт“ в Атон.

На самия празничен ден, 6 май, в едноименния русенски храм, посветен на светеца-победоносец, бе отслужена съборна архиепископска св. Литургия, възглавена от Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Наум и Техни Преосвещенства Гюргевски еп. Амвросий и Тивериполски еп. Тихон.

В знак на внимание и за църковни заслуги, митрополит Наум удостои с орден „Св. Димитър Басарбовски“ – II ст. Андрей

България

Кристов и Валентин Тодоров от Балканското Атонско сдружение. Архиепископът поздрави всички именници, пожелавайки на богомолците в храма и на жителите на град Русе здраве и Божие благословение, по молитвите на св. Георги Победоносец.

По традиция, пред паметника на загиналите в Сръбско-българската война в престолния град бе проведено възпоменателно тържество в присъствието на представители на държавната и на местната власт. Заупокойна молитва за загиналите воини и благодарствен молебен бяха извършени от Тивериполския епископ Тихон.

Софийска епархия

На бул. „Патриарх Евтимий“ се намира великолепен и просторен храм, посветен на ревностния Христов воин, който е построен в края на XIX в., недалеч от бившите софийски казарми. През настоящата година се навършват 100 г. от освещаването на храма.

По повод храмовия празник бе отслужена архиепископска св. Литургия от Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит. Заедно с него съслужиха храмовото духовенство, во главе с предстоятеля ставр. ик. Тома Шопов, ставр. ик. Николай Коцев, протодякон Иван Петков и дякони.

По традиция на Гергьовден община „Триадница“ отбелязва своя най-голям празник, който се превръща в истински събор на поколения християни.

В началото на литургията за благословението на патриарх Неофит бяха отличени с офикация четирима свещеници от храмовото духовенство – Васил Шопов, Борислав Георгиев, Радослав Вутов и Дамьян Друмев.

Владиката ги представи на църковното изпълнение като достойни свещенослужители на Софийска епархия, след което прочете специална молитва и връчи на всеки от тях набедреник, отличителен знак на протойерите.

В края на богослужението еп. Поликарп се обрна към вярващите, изпълнилите Божия дом, с архипасторско слово за подвига на свети великомъченик Георги, който на дело показа как се отстоява вярата, как се получава Божията благодат и как се увенчава човек с небесен венец.

ХРОНИКА

От света

Зографският манастир отбеляза своя храмов празник

На Гергьовден Славянобългарският манастир „Св. вмчк Георги Зограф“ на Св. Гора Атон отбеляза своя храмов празник.

Тази година по решение на Св. Синод всенощното бдение в светлата обител бе възглавено от Негово Високопреосвещенство Врачански митрополит Григорий, който посещава Св. Гора като митрополит на БПЦ-БП за първи път. Заедно с митрополит Григорий съслужиха игуменът на Зографския манастир схиархим. Амвросий, игумени на светогорските манастири и скитове, монаси от братството на манастира, както и духовници от България.

Песнопенията бяха изпълнени антифонно от светогорски монаси от манастира „Григориад“ и от хористи при софийския храм „Св. Наум Охридски“ с диригент Андрей Касабов. По установена вече традиция

типикар на клироса бе известният старец Антипас.

По време на св. Литургия молитвено участие взе и министър-председателят Бойко Борисов с водената от него делегация, в която са и министрите Владислав Горанов, Николай Нанков, Кирил Ананиев, Ивайло Московски и Боил Банов.

След светлата богослужба бе извършена лития с чудотворната икона „Св. Георги – Фанулска“ до южното манастирско крило, където бе извършен водосвет от митрополит Григорий. За обновяването на това крило българското правителство отпусна през миналата година 940 000 лева.

В своето слово митрополит Григорий каза: „С благодатното осенение на Празника на празниците – Ве-

ликден, ние сме се събрали за още една голяма духовна радост – празника на св. вмчк Георги Победоносец, който е покровител на българския манастир на Св. Гора – Атон“. Врачанският митрополит каза още, че денят на св. Георги е отбелязан тържествено и както се полага по светогорския типик – с всенощно бдение.

„Трябва да благодарим на Бога, че и тази година сме удостоени с тази велика духовна радост да бъдем заедно в обителта на св. Георги. Да благодарим на Майката Божия, че ни е приела в своята градина, да благодарим на св. Георги за това, че пази светлата обител и че ни прие в нея“, каза още в словото си митрополит Григорий.

По-късно премиерът и делегацията му се срещнаха с духовното ръководство на Света Гора.

Ангел КАРАДАКОВ

Премиерът Бойко Борисов на поклонение в Света Гора Атон

Министър-председателят на Р България Бойко Борисов осъществи своето първо поклонение в Света Гора Атон по повод храмовия празник на славянобългарския манастир „Св. вмчк Георги Зограф“.

Придружаван от пегима министри, в събота следобед, **5 май**, г-н Борисов кацна с хеликоптер в Урануполи, откъдето рано сутринта на 6 май отпътува по море за Зографския манастир. На пристанището българската делегация бе посрещната от зам.-външния министър на Р Гърция Йоанис Аманатидис и от гражданския управител на Света Гора Атон – Аристос Казмироглу.

Всички заедно се отправиха към манастира, където присъстваха на тържествената св. Литургия за празника на св. Георги Победоносец и на литията с чудотворната икона. После присъстваха на освещаването на обновеното южно манастирско крило. След това на обща празнична трапеза българският премиер и гръцкият зам.-външен министър размениха поздравителни слова.

От „Зограф“ премиерът Борисов се отправи към светогорското пристанище Дафни, а от там – в столицата на монашеската държава Карея. Свещената Епистасия с протоепископ Гервасий Иверски прие нашия премиер и го придружи в посещението му в храма Протатон, където има възможността да се поклони на свещената Богородична икона „Достойно ест“.

В салона на Свещената Епистасия последва традиционната светогорска почерпка, където българският

премиер си размени подаръци със заместник-външния министър и протоепископата. Герондът Гервасий го запозна с каноните и правилата на Света Гора.

В обръщението си г-н Борисов благодари на гръцкия премиер Алексис Ципрас за гостоприемството и за това, че е изпратил свой представител, заместник-министър на външните работи Йоанис Аманатидис, да го придружава по време на посещението. Българският премиер подчерта, че за региона са важни тесни-

те връзки между народите на Гърция и България, които се усилват, и то благодарение на Православиято.

В обръщението си г-н Йоанис Аманатидис приветства българския премиер в Атон от името на гръцкия министър-председател и отбеляза: „Двадесетте патриаршески и ставропигиални манастири и стотиците скитове, келии и обители, с грижата и под надзора на Вселенската патриаршия, представляват един духовен оазис, който ражда велики плодове на святост, интелектуалност и изкуство.“

Познавам голямото уважение, което храни вашият народ към Света Гора и византийската традиция, която му е присъща. Велики личности на славянския свят се формираха духовно в монашеския кивот на Великата Константинополска църква. От времето на разцвета на Източната Римска империя и досега български монаси са приемани в светлата обител на Атон, а след освобождението на това свещено място през 1912 г. гръцката република им гарантира равни права и помощ с тези на гръцките граждани“.

Премиерът Борисов благодари на всички за гостоприемството и се отправи за пристанището Дафни, където има възможността да разговаря с други поклонници и свои сънародници. Изпратен от Йоанис Аманатидис, той отпътува обратно за Урануполис и след това с хеликоптер до България.

А. ХРИСТОВА

по информация от официални интернет страници

Тържествен молебен в Деня на храбростта и Българската армия

Сливенска епархия

По повод Деня на храбростта и празника на Българската армия в Бургас се състоя тържествен водосвет и молебен за здраве. Те бяха отслужени от Негово Високопреосвещенство Сливенски митрополит Йоаникий.

Бяха поднесени венци и цветя при паметника на 24 Черноморски пехотен полк.

Софийска епархия

Негово Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим, главен секретар на Св. Синод, отслужи тържествения молебен по повод Гергьовден.

Пред храм-паметника „Св. Александър Невски“ бяха строени представителни части от всички войски на Българската армия, носейки със себе си трибагреника и бойните

знамена светини.

На тържествения молебен присъстваха президентът на страната и върховен главнокомандващ на Българската армия Румен Радев, председателят на Народното събрание Цвета Караянчева, зам.-министър председателят и министър на отбраната Красимир Каракачанов, началникът на отбраната генерал-лейтенант Андрей Боцев, офицери, депутати,

чуждестранни военни аташета и дипломати.

След молитвено последование еп. Герасим похвърля със светена вода знамената и представителните воински части на Българската армия, ветерани и граждани.

Празникът продължи с поднасяне на венци и цветя пред паметника на Незнайния воин и военен парад на столичния площад „Княз Александър I“.

И по бащина, и по майчина страна той произхождаше не от прост, а от много добър и почтен род, известен преди всичко на Бога, а след това и на царя, и на цялата Солунска област, което личеше и от външния му вид. Затова и учените люди, които го обичаха още от детинството му, водеха с него достойни разговори. Най-сетне царят, като узна за неговите способности, даде му да управлява славянско княжество – като че ли предвиждаше, бих казал аз, че ще го изпрати за учител и пръв архиепископ на славяните, та да изучи всичките им обичаи и постепенно да ги обикне.

Като прекара в това княжество много години и вида много смутове и престъпления в този живот, той замени стремежите си към мрачните земни дела с небесни мисли; защото не искаше да смущава благодарната си душа с неща, които не пребивават вечно. Като намери сгоден случай, той се освободи от своя пост и като отиде в Олимп (в областта Витиния, Мала Азия), където живеят свети отци, пострига се, облече черна дреха и се подчиняваше покорно, като изпълняваше напълно цялото монашеско правило и се занимаваше усърдно с книгите.

Когато се появи някакъв случай, царят изпрати бра-

представи пред Божия съд, той рече на брата си Методий: „Ето, брате, ние бяхме една двойка, впрегната да тегли една бразда. Аз привързвам дните си и падам на нивата. Ти пък обичаш твърде много планината (т. е. манастира); но недей зарад планината да изоставяш своето учителство, защото чрез него можеш по-добре да се спасиш“.

А Коцел като провони пратеници при папата, помоли го да му отпусне Методий, нашия блажен учител. Папата рече: „Не само на тебе, но и на всички онези славянски области аз го изпращам за учител от Бога и от свети апостол Петър, първостроителя и ключедържеца на Царството небесно“. [...]

Коцел прие Методий с големи почести и пак го изпрати при папата заедно с двадесет души почитани люди, да му го ръкоположат за епископ на Панония – на престола на свети Андроник, апостол от седемдесетте, което и стана.

След това старият враг, завистник на доброто и противник на истината, повдигна против Методий сърцето на неприятели на моравския княз заедно с всички епископи, които казаха: „Ти учиш в наша област“. А той отто-

жи месата, сиреч службата на свети Петър, Методий прати да му кажат: „Ако ми обещаеш, че на светия празник Петровден ще прекораш заедно с воините си при мене, вярвам в Бога, че Той скоро ще предаде твоите врагове в ръцете ти“. И това се сбъдна.

Някой си богаташ, приятел и съветник на царя, се беше оженил за своята етъра. Макар че Методий много ги съветва, поучава и увещава, не можа да ги раздели; защото други хора, които се преструваха на Божии служители, тайно ги развращаваха, като ги ласкаеха зарад облаги, докато най-сетне ги отделиха от Църквата. Методий им рече: „Ще дойде време, когато тези ласкатели няма да могат да ви помогнат; тогава ще си спомните за моите думи, но не ще може вече да се направи нищо“. Неочаквано, след тяхното отстъпване от Бога, нападет се струпува връз тях и „не се намери местото им“, като че ли вихър отнесе и разсея праха им.

И много още други подобни случаи имаше, които той явно разкриваше чрез притчи.

Но старият враг, завистникът на човешкия род, не можейки да търпи всичко това, повдигна някои хора срещу него – като Датан и Авирон срещу Моисея – едни явно, други тайно. Това бяха хора зарадени от йопаторската ерес (твърдяща, че Светият Дух изхожда не само от Отца, но и от Сина), които отбиваха слабите от правия път към себе си, като казаха: „Папата е дал властта на нас, а него запovedва да изгоним вън с неговото учение“. Като се събраха всички моравски люди, поискаха да се прочете пред тях папското писмо, за да чуют за неговото изгонване. И както е присъщо на хората, всички тгъваха и се окайваха, задето се лишават от такъв пастир и учител, освен слабостите, които измамата лющкаше, както вятърът лющка листето. Но като прочетоха папското писмо, видяха, че в него пише следното: „Нашият брат Методий е свят и правоверен и върши апостолско дело. В негови ръце са дадени от Бога и от апостолския престол всички славянски страни; и когото той прокълне, да бъде прокълнат, а когото той благослови, да бъде благословен“. И като бяха избличени, със срам се разпръснаха като мъгла.

Но тяхната злоба не спря дотук. Те продължиха да говорят, казвайки: „Царят е разгневен срещу него и ако го намери, жив няма да го остави“. Но милостивият Бог, Който и в този случай не поиска да посрами своя раб, вложи в сърцето на царя – защото „сърцето на царя е винаги в ръцете на Бога“, и той изпрати до него писмо: „Честни отче, много желая да те видя; тъй че направи това добро и се потруди да дойдеш при нас, та да те видим, докато си още на тоя свят, и да приемем твоите молитви“.

Той веднага отиде там и царят го посрещна с големи почести и с радост, и като похвали учението му, задръжа от учениците му един свещеник и един дякон заедно с книгите. Той изпълни всичките желания на Методий, за които той го помоли, без да му откаже нищо; и като го прегърна и обдари богато, изпрати го отново тържествено на неговия престол. Същото стори и патриархът.

По всички пътища той изпаднаше в много напасти от дявола: по пустите места – след разбойници, по морето – в бурни вълнения, по реките – в ненадейни пясъчни плитчини, та да не изпълнят и с него апостолските думи: „Беда от разбойници, беда по море, беда по реки, беда по лъжебратя; в трудове и мъки, често в бдениа, често в глад и жажда“, както и други неволи, които апостолът споменава.

След това, като остави настрана всичкия житейски шум и като възложи всичките си грижи на Бога, най-напред постави от своите ученици двама свещеници, добри скорописци, и преведе бързо от гръцки език на славянски всичките библийски книги в пълнота, с изключение на Макавейте, в продължение на шест месеца, започвайки от месец март до двадесет и шестия ден на месец октомври. Като свърши, отдаде достойна хвала и слава на Бога, Който дава такава благодат и такъв бърз успех. И като отслужи заедно с клира си светото тайно възношение (литургия), отпразнува паметта на свети Димитрий. Защото преди това той беше превел заедно с Философа само Псалтира, Евангелието на Апостола и избрани църковни служби. А сега преведе и Номоканона, сиреч църковните правила, и отеческите книги.

Когато унгарският крал стигна до дунавските земи, пожела да го види. Макар че някои мислеха и казаха, че не ще се отърве без мъки, Методий отиде при него. А той, както подобава на господар, така го посрещна – почетно, тържествено и с радост. И като беседа с него, както подобава на такива мъже да беседват, прегърна го, почето го с големи дарове и го изпроводи, думайки: „Поменавай ме, честни отче, в светите си молитви“.

И тъй, като пресече обвиненията от всички страни и затвори устата на многословните, той завърши земния си път и опази вярата, оцаквайки венеца на правдата. И понеже беше благоугодил на Бога, той беше обикнат.

Превод Хр. КОДОВ

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Из Пространното житие на св. равноапостолни архиепископ Методий

Св. Климент Охридски

та му Константин у хазарите и той го взе със себе си на помощ. Защото там имаше юдеи, които много хулеха християнската вяра. А той рече: „Готов съм да умра за християнската вяра“ и не прояви непослушание, а отиде и помагаше като слуга на по-малкия си брат, като му се подчиняваше. И така той с молитва, а философът със слово обориха евреите и ги посрамираха.

Царят и патриархът, като видяха неговия добър подвиг в Божието дело, убеждаваха го да го посветят за архиепископ на почетно място, където има нужда от такъв мъж. Но тъй като той не пожела, придумаха го и го поставиха за игумен на манастира Полихрон, който имаше доходи до двадесет и четири крини злато и в който живееха повечо от седемдесет души монаси.

Случи се по онова време, че славянският княз Ростислав и Светополк изпратиха от Моравия пратеници до цар Михаила, които казаха така: „Ние, с Божия милост, сме здрави. При нас са на дошли мнозина учители християни от Италия, от Гръцко и от Немско, които ни учат различно. Но ние, славяните, сме прости хора, и нямаме човек, който да ни настави в истината и да ни обяснява смисъла на Писанието. Затова, добри господари, изпрати ни такъв мъж, който да ни направи вярва във всяка правда“.

Тогава царят каза на Константин Философ: „Чуваш ли, философе, тези думи? Друг освен тебе не може да свърши тази работа. Тъй че ето ти много дарове и иди, като вземеш със себе си и брата си, игумена Методия. Защото вие сте солунчани, а всички солунчани говорят чисто славянски“.

Тогава те не посмяха да откажат нито на Бога, нито на царя – според думите на апостол Петър, който казва: „Бойте се от Бога, почитайте царя“, но, като изслушаха височайшото царско слово, отдадоха се на молитва заедно с други, които бяха със същия дух като тях. И тогава Бог яви на Философа славянските писмена и той, като устрои буквите, състави евангелската беседа и пое пътя към Моравия, като взе и Методий. И той отново започна покорно да се покорява и да служи на Философа и да поучава заедно с него. И като изминаха три години, те се върнаха от Моравия, след като изучаха ученици.

Като узна за тия мъже, папа Николай прати да ги повикат, понеже искаше да ги види като ангели Божии. Той благослови тяхното учение, като положи славянските книги върху олтара на храма „Свети апостол Петър“, и посвети блажения Методий в духовен сан. Имаше обаче мнозина други, които хулеха славянските книги, като казваха, че никой друг народ не може да има своя писменост освен евреите, гърците и латинците – според надписана на Пилата, който той поставил над Кръста Господен. Но папата ги прокле, като ги нарече „пилатовци“ и „триезичници“ и запoveda на един епископ, който беше заразен от същата триезична болест, да ръкоположи от славянските ученици трима свещеници и двама четци.

След много дни, когато Философа щеше вече да се

вори: „Ако знаех, че е ваша, бих се отстранил; но тя е на свети Петър. И наистина, ако вие от стървоните и от алчността прекорчвате, въпреки каноните, старите граници и забранявате Божието учение в тези области, пазете се да не бяте, като искате с костен череп да пробие желязна планина, да си пръснете мозъка“.

Рекоха му: „Щом говориш остро, зло има да патнеш“. А той отговори: „Казвам истината пред царете и не се срамувам; и вие правете с мене каквото искате. Аз не съм по-добър от ония, които, като са говорили истината, чрез много мъки са се освободили от тоя живот“.

Като изприказваха много думи и не можеха да му възразят, кралят рече изпод вежди: „Не измъчвайте моя Методий, защото се е изпотил като при пещ“. А той рече: „Тъй е, господарю. Веднъж някои хора срещнали един философ изпотен и му рекли: „Защо си изпотен?“ Той отговори: „Препах се с прости хора“.

След като се препахна по тия думи, те се разотидоха, а него изпратиха в Швабско, където го държаха две години и половина.

Стигна вест до папата и той, като узна това, изпрати против тях църковно запрещение: всички кралски епископи да не служат меса, сиреч литургия, докато държат Методий затворен. И така те го пуснаха, но казаха на Коцел: „Ако го държиш при себе си, не ще се отървеш с добро от нас“. Но те не се отвърха от съда на свети Петър: защото четирима от тези епископи умряха.

Случи се по това време, че моравците, като разбраха, че немските духовници, които живеят у тях, не са им доброжелатели, а коват интриги срещу тях, изгониха ги всички и пратиха писмо до папата: „Понеже по-преди нашилите бащи са получили кръщение от свети Петър, дай ни и сега Методия за архиепископ и учител“. Папата веднага го изпрати. Княз Светополк заедно с всички моравци го прие и му повери всички църкви и всички духовници по всички градове. И от тоя ден Божието учение започна много да се разраства, духовниците започнаха да се уславяват по всички градове и езициците да вярват в истинския Бог, отказвайки се от своите заблуди. Моравската държава започна да се разширява още повече на всички страни и да побеждава решително своите врагове, както и самите моравци постоянно разпяват това.

У него имаше и пророческа благодат, тъй че много негови предсказания се сбъдваха. Ще разкажем едно или две от тях.

Един езически княз, много силен, който седеше у виспанците, се подиграваше с християните и им правеше злини. Методий прати при него да му кажат: „Добре ще е за тебе, синко, да се покръстиш доброволно на своя земя, за да не бъдеш покръстен по принуда като пленник на чужда земя; тогава ще си спомниш за мене“. Така и стана.

Друг път, когато Светополк воюваше срещу езициците и никак не успяваше, а само се бавеше, щом набли-

ДОСТОЙНИ СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ

Свещеник Георги Маринов Полуганов (15/25 февруари 1808 г.) е български националреволюционер и просветител, водач на Българското национално възраждане в Поликраище (1844-1878). Той е неговата най-видна личност за XIX в., един от най-бележитите дейци на Възраждането в целия Великотърновски край, а и в България. Потомък на древния български род Полуган (Полуганови), той учи в Преображенския манастир при отец Зотик (1772-1837) – апостола на българщината в Търново.

Георги израства като изключително ерудиран, образован и можещ човек. Владее турски, гръцки, църковнославянски и руски език.

Ръкоположен е за свещеник през 1844 г. През 1846 г. получава самостоятелна енория. Става създател на училището и първи учител в Поликраище (1847). Въвежда българския (църковнославянския) като службен език в църквата и като единствен език на училището – тогава, когато повсеместно богослуженията и обучението се водели на гръцки.

Деен участник е в църковно-националните борби за независима Българска църква. Стожер на православието и българщината, той отстоявал българския (църковнославянския) като език на Църквата във времена, когато цели селища масово се гърчят. След Великденската акция в Цариград през 1860 г. той престава да споменава в службите името на владиката и по същество така църквата в Поликраище се отделя от Цариградската патриаршия и не признава върховенството ѝ. След създаването на Българската екзархия през 1870 г. Поликраище единодушно се присъединява към нея.

Изписва богослужбени книги за църквата и учебници за училището от Русия, Сърбия, Австро-

Унгария, Цариград и Русчук (Русе). Спомоществовател е на българска възрожденска книжнина, издавана в Белград, Нови Сад, Цариград и Русчук. Става създател на първата в Поликраище библиотека към църквата и на библиотеката към училището.

Деец на Вътрешната революционна организация на Васил Левски (1869-1872), на Възобновената комитетска организация от отец Матей Миткалото (1873-1875) и на Комитетската организация за подготовка и обявяване на Априлското въстание (1876). Личен приятел е и сподвижник на отец Матей Преображенски – Миткалото, който многократно гостувал в дома му. Заклет за член на революционната организация лично от Васил Левски през февруари 1869 г. в присъствието на Миткалото. Многократно той се среща с Левски, с когото обсъждат комитетски дела.

Служи при опелото и участва в погребението на отец Матей Миткалото в Ново село (починал на 1 март 1875 г.) заедно със 100 души негови съратници, приятели, духовници от Търново и околните селища.

Той е един от организаторите на канала, по който се прехвърлят революционери от Влашко през Свищов и Русе до Поликраище, откъдето те заминават за вътрешността на страната. Участва в посрещането и укриването в Поликраище на изпратените от Влашко за водачи на Априлското въстание революционери, под ръководството на поп Харитон Халачев (командир на отбраната на Дряновския манастир). Участва и при препращането им към определените райони, в които да действат (Самоводене, Горна Оряховица, Трявна, Ново село): Христо Николов Патрев, Станьо Гъдев от Шипка и Тодор С. Кирков от Ловеч

210 години от рождението на свещ. Георги Полуганов

На 26 февруари в църквата „Св. вмчца Марина“ в Поликраище бе отслужена панихидата по повод на 210-годишнината от рождението на свещеник Георги Полуганов. Той е сподвижник на Васил Левски и отец Матей Преображенски (Миткалото). Бележит деятел на Българското национално възраждане в Поликраище.

Събитието бе подготвено от организационен комитет и църковното настоятелство на храма с председател свещеник Анатолий Борисов. Участие в богослужбата взеха църковни певци от В. Търново и тя премина в изключително тържествена обстановка. Присъстваха кметът на града Марин Тодоранов и десетки потомци на свещеника, както и много др. граждани от Поликраище, Г. Оряховица, В. Търново, Самоводене, Полски Трълбици и Ябланица.

Въпреки жестокия студ, обилния снеговалеж, натрупания дълбок сняг, силната вихрушка и бурята, която се изви, църквата бе препълнена с народ.

След панихидата проф. Георги Николов Георгиев разказа за приноса на свещеник Полуганов за България. От името на признателното Поликраище бяха поносени венци и цветя на гробовете на свещеника и съпругата му, на протоиерей Никола Попгеоргиев и съпругата му, и на руските военни лекари братя Гролови, милосърдната сестра Мизерницкая, намиращи се в двора на църквата „Св. вмчца Марина“.

(воеводи на Тревненската чета), Дончо Фесчията (ръководител на въстанието в Кръвник и Ново село), дядо Никола Хаинчевина, Христо Кованлъчнина, Иван Д. Жилков Енченина и Тодор Петков от Червена вода.

Преследван е от турците. При разгрома на Априлското въстание е заплашен с обръсване (порукаване на свещеническото му достойнство – *бел. ред.*) и обесване. Спасява го съпругата му, Гергина

Иванова Полуганова, която прекрасна владеела турски език. Тя го зазидва в комна на къщата. Там той престоява в продължение на две седмици, докато тя сама се справя с турците, които се настаняват в същата стая и го чакат.

При създаването на Българската екзархия посрещнал първия български Търновски митрополит Иларион Макариополски в Поликраище на 13 септември 1872 г. Организи-

раното от него събитие е грандиозно. Присъстват няколко хиляди души от цялата обширна Търновска епархия. За събитието пише централната преса на Османската империя в Цариград. Служи заедно с Макариополски при посещението му в Поликраище през 1873 г. при подмяната на антиминса на църквата.

Посрещнал руските освободителни войски на 24 и 25 юни 1877 г. (ст. ст.) и Великия княз Николай Николаевич в Поликраище на 29 юни 1877 г. (ст. ст.) и отслужил тържествен благодарствен молебен за Освобождението. Присъстват повече от 2000 души. Това е най-великото събитие в цялата хилядолетна история на Поликраище и най-голямата лична изява на свещеник Георги Полуганов пред втория човек в Руската империя – брат на руския император Александър II (Цар Освободител).

По време на Освободителната война съдейства най-активно на Руската армия. Поликраище изхранва безплатно пребиваващите части, числеността на които на момента достига 1000 души (почти колкото местното население). Осигурява се фураж, сено и зърно за конете и добитъка на войските. Под негово ръководство в църквата е организиран лазарет, където се лекуват безплатно няколкостотин ранени руски войници почти една година.

След избухване на епидемия от тиф във военните болници в Търново, в началото на 1878 г. по къщите в Поликраище приемат още стотици войници. Всички са излекувани. Починали само трима души – военните лекари братя Гролови и милосърдната сестра Мизерницкая. Те са погребани в най-големите почести в двора на църквата в Поликраище. Участва в опелото им.

По негово най-изрич-

но настояване са приети и подслонени бежанци от старозагорските кланета. Не допуска избухване на паника и бягство на населението, когато Руската армия търпи поражения при Плевен и Главната квартира се изтегля от Търново. По същото време населението на Търново се гласи да бяга на север, а в Свищов десетки се давят при опит да избягат по претоварения мост през Дунава във Влашко.

Дарител в обществено значими дела. Дава значителни парични суми на революционната организация. Подпомага с парични средства училището и църквата. По негово инициатива и с негови средства, независимо, че се води война, е изградено новото училище през 1877 г. Морално и материално подпомага построяването на новата църква „Св. вмчца Марина“ през 1884 г. Служи при освещаването ѝ заедно с митрополит Климент (Васил Друмев) през 1885 г.

Заедно с председателя на Опълченското поборническо дружество „Шипка“ в Горна Оряховица – опълченец Константин Каранешев, главен учител в Поликраище (1879-1880, 1885-1886), той е един от основателите на читалище „Развитие-1884“. Русофил.

По време на Съединението и Сръбско-българската война той най-дейно работи за победата на националното и за подкрепянето на духа на опълчението от Поликраище, което заминава на сръбската граница при планината Руй. Ползва се с такова уважение, че когато минавал, са му ставали на крака. Заедно със съпругата си Гергина Полуганова основават най-издигнатия род на Поликраище – Попгеоргиевци.

Проф. Георги ГЕОРГИЕВ,
Трифонка ПОПНИКОЛОВА и
д-р Мариана ГЕОРГИЕВА

ПЪТЕПИСИ ОТ СВ. МЕСТА

Поклонническо пътуване до мощите на св. Спиридон на о. Корфу

Поглед към р. Алиакмон от скитя „Св. Йоан Претеча“

Една ранна есенна утрин отпътуваме с автобус за о-в Корфу, или още Керкира. Целта на пътуването е поклонение на светите мощи на древния светител от IV в. свети Спиридон. Организирано е от фирма „Искони“, а водач на групата е Павел Павлов, преподавател по история на Църквата в Богословския факултет на СУ.

Времето е твърде неблагоприятно за каквото и да е екскурзия – студено, мрачно и дъждовно. Прогнозите не обещаваат промяна, но аз бях с вътрешно убеждение, че щом съм тръгнала да се поклоня на свети Спиридон, другото няма значение.

Правим малка почивка при Кресна и продължаваме за Промахон – Гърция. Часът е 9,30 и ние вече сме на гръцка територия. Тук слънцето леко ни огрява и стопля надеждата в душите ни за по-добро време. Движим се по магистралата за Солун, пресичаме река Струма в посока към Серското поле, вдясно се издига планината Беласица. Покрай пътя се редуват палми и цъфнали олеандри в различни красиви цветове.

Пресичаме река Вардар (Аксиос), най-дългата и значима река в географската област Македония, която разделя на Западна и Източна, като накрая се влива в Солунския залив.

Вергина и царските могили

Насочваме се към селището **Вергина**, намиращо се в Централна Македония. Градчето е разположено в Солунското поле, на десния бряг на река Бистрица (Алиакмон), в близост до град Верия. То се е формирало през XX в. от сливането на две съседни села.

Златната урна на Филип II от Вергина

След археологически разкопки на близките могили, ръководени от археолога проф. Манолис Андроникос, точно там са открити **гробниците на царете от Македонската династия**. И по-точно на Филип II Македонски и на една от съпругите му, на Александър Македонски, както и на неговия невръстен син, на Филип III и на Александър IV Македонски. В гробниците са намерени множество скъпоценности и златни предмети, като нап-

ример златните ларнакси на Филип Македонски и други царски особи, изработени от 24-каратово злато с многолъчева звезда на капака. **Многолъчевата звезда** се приема за античен символ на Македония и е известна като **звездата** или **слънцето от Вергина**, което се изобразява с различен брой лъчи – 16, 12, 8.

Експозицията в музея, който посетихме, представя възможността гробниците да се видят във вида, в който те са били открити, и с предметите в тях.

Това доближава съвременните хора до живота и битата на оная древност.

Скитът „Св. Йоан Претеча“ край Верия

Времето е променливо и облачно, като от време на време слънцето слабо огрява и пак се скрива зад облаци. Опитва се да завали съвсем слаб дъждец, който само леко ни оросява.

Преминахме река Алиакмон и се изкачихме на планината Пиерия на път за скитя „Св. Йоан Претеча“ над град Верия. Това е **старинен ставропигиален манастир** на Вселенската патриаршия, чиято древна история по предание се свързва с пътуването на св. апостол Павел до Солун и Верия. Свети ап. Павел минал от тук, следван от учениците си и от св. апостол Лука. Преданието говори, че където по своя път в този район св. ап. Павел е забил тояжката си (т.е. се е спрял за почивка и проповед), там после е основан манастир, възникнал като зрял плод от евангелското Божие слово. И един от тези манастири е именно скитът „Св. Йоан Кръстител“, който е посветен на Отсичане пречестната глава на Претечата Господен – послушника на Самото Слово Божие. Затова и празникът на манастира е на 29 август.

Старинният скит е закътан високо в планината, ограден от гори. От него се открива чудна гледка към висещата се между планинските склонове река Алиакмон. Тук се намират пещерите, в които са се подвизавали св. Григорий Палама и св. Дионисий Олимпски. В скита са монашествали още св. Теона, митрополит Солунски, родните братя на св. Григорий Палама – Макарий и Теодосий, пристигнали с него, св. Теодосий Търновски, преп. Никанор Тесалонийски, св. Козма Етолийски и св. Климент, епископ Охридски, чиято света глава от XII в. се намира тук. Светецът пожелал главата му да се върне на мястото на неговото монашеско пострижение. Честната му светителска глава посещава често околните села и при бедствия и епидемии по животните помага на селяните, изливайки благодат.

От тук тръгва богословски обусловеното учение на св. Григорий Палама за умната молитва. Той разработил учението за съобщаемостта на нетварните божествени енергии по примера най-вече на нетварната Таворска светлина. Чрез умната молитва, в която участват в еднаква степен душата и тялото, човек може да види Бога, да Го обозре чрез Неговите енергии (Божествената светлина), т.е. да се обожии по благодат. Залог за това пълно съединяване с Бога чрез молитвата на ума е единството на Божествената и на човешката природа в Христос. Бог е непознаваем, но Неговото открояване в Христос е пълно открояване, което установява единството на Бога с човека. Според учението на Палама божествените енергии се съобщават не само в мистическия опит, но и при Кръшението, и при Евхаристията. Спасението по Божията милост и благодат не

може да се осъществява едностранно (т.е. авторитарно, само от страна на Бога), а с активното съдействие и на целия човек, тоест чрез участието на тялото и на душата, изразяващо се в правилността на вярата и делата на вярата.

Игумените на този став-ропигиален манастир са светогорци (което е най-естествено, предвид това, че манастирската държава Света Гора е към Вселенската патриаршия).

Манастирът е запазен в настоящия си вид от 1835 г. Иконостасът е със старинна, изключително красива изработка. Тук, в олтаря, се съхраняват освен честната глава на св. Климент Охридски, още и: мощи на св. Йоан Кръстител – значима част от дясната му ръка (дланта, която се е допирала до

главата на Иисус Христос), дар от светогорския манастир „Дионисий“; голяма част от коляното на св. Йоан Златоуст; свети мощи и на други светци.

В двора на манастира има и малък параклис „Преображение Господне“.

Ние се поклонихме на светите мощи и на главата на св. Климент. Стоейки в храма, пред светите мощи аз си спомних за едно предишно мое посещение с поклонническа група от „Св. Петка“ – стара, София, в този свят манастир, когато тук в храма ни посрещна тогавашният игумен – приснопамятният старец Григорий, който ни каза спасителни думи, завучащи приблизително така:

Христос не дойде, за да прави чудеса, но Той извърши чудеса, за да покаже, че е дошъл; за да стане ясно, че Месията е тук, каза тогава старецът Григорий. Вярата отвежда до чудото, а не чудото до вярата. Мъжете и жените са равни пред Бога. Всеки трябва да спазва Божиите заповеди, независимо дали сме монаси или светски хора, а не само да имаме изисквания към клириците. Всички сме длъжни да живеем по евангелски, свидетелството е дадено за всички християни. Днес се е изменила само формата на изповедничество. По-рано е имало мъчения, днес християните са подложени на ирония и подизравки. Ако ходим в неделя на църква, другите ще ни се подизрават. Но ако искаме живот вечен, не трябва да слушаме мнението на света, а на Бога. Ще дойде време, когато всеки, който не води греховен живот, ще го определят за луд.

Вървейки по двора на манастира, си припомням думите на стареца Григорий и съм благодарна на Бога, че насочи и благослови пътищата ми да се озова отново в това духовно убежище.

Напускам манастира, а игуменът и един млад монах ни изпращат с благословии.

Следва
Нася КИНЕВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2018 г.

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/987-56-11 / в. 131
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синаодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBG95

„Църковен вестник“ съдържа светски текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.